

О. Василюк

ФОРМУВАННЯ СПРОМОЖНОСТІ ОБ'ЄДНАНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД: КАДРОВИЙ АСПЕКТ

Проаналізовано зміст і шляхи формування спроможності об'єднаних територіальних громад. Досліджено кореляцію змісту понять спроможності та суб'єктності об'єднаних територіальних громад. Запропоновано концептуальну модель кадрового забезпечення формування спроможності місцевого самоврядування на базовому рівні (громади) адміністративно-територіального устрою.

Ключові слова: базовий рівень адміністративно-територіального устрою, децентралізація, кадрова політика, кадрове забезпечення, місцеве самоврядування, об'єднані територіальні громади, спроможність, суб'єктність.

Стратегією сталого розвитку “Україна – 2020” серед першочергових реформ і програм визначено децентралізацію як відхід від централізованої моделі управління в державі, забезпечення спроможності місцевого самоврядування та побудову ефективної системи територіальної організації влади в Україні, реалізацію повною мірою положень Європейської хартії місцевого самоврядування, принципів субсидіарності, повсюдності й фінансової самодостатності місцевого самоврядування [1].

Взявши за мету провести таку амбітну реформу Україна прагне за короткий термін досягнути європейських стандартів життя. Досвід зарубіжних країн щодо переходу від централізованої моделі управління свідчить, що цей процес був досить тривалим у часі [2], зокрема: Данія проводила реформи з адміністративного устрою країни з 1970 р. і у 2007 р. скоротила кількість муніципалітетів до 98 та замінила 13 провінцій на 5 регіонів; Естонія розпочала реформування у 1990 р., а в 2015 р. уряд запропонував нову реформу, відповідно до якої в жовтні 2017 р. мають відбутись чергові вибори до місцевих органів влади; Литва у 2010 р. ліквідувала очолювані губернаторами державні адміністрації 10 повітів розподіливши їх функції між муніципалітетами та центральним урядом; Фінляндія з кінця 1980-х рр. здійснює курс на збільшення повноважень і автономії місцевих громад, зокрема щодо фінансового сприяння укрупненню малих муніципалітетів і організування ними надання медичних і соціальних послуг.

Із огляду на це, використання в Україні зарубіжного досвіду децентралізації передбачає, серед іншого, й урахування оптимальних часових параметрів реформування місцевого самоврядування.

Реформування місцевого самоврядування є надзвичайно актуальною проблемою сьогодення. Децентралізація влади та реформа самоврядування має ключове значення для подальшого всіх реформ. Концептуально ця реформа здійснюється не шляхом адміністрування та розпорядчих директив центральних органів влади, а через підвищення спроможності територіальних громад шляхом їх добровільного об'єднання та співробітництва.

Концепція реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні [3] скерована на зміну системи місцевого самоврядування, яка не задовольняє потреб суспільства шляхом визначення напрямів, механізмів і строків

формування ефективного місцевого самоврядування та територіальної організації влади для створення і підтримки повноцінного життєвого середовища для громадян, надання високоякісних та доступних публічних послуг, становлення інститутів прямого народовладдя, задоволення інтересів громадян в усіх сферах життєдіяльності на відповідній території, узгодження інтересів держави та територіальних громад. Реалізація Концепції, серед іншого, має сприяти: “посиленню правової, організаційної та матеріальної спроможності територіальних громад, органів місцевого самоврядування, провадженню їх діяльності з дотриманням принципів та положень Європейської хартії місцевого самоврядування; утворенню об’єднаних територіальних громад, спроможних самостійно або через органи місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення” [4].

Добровільне об’єднання територіальних громад сіл, селищ, міст відповідно до норм Закону України “Про добровільне об’єднання територіальних громад” [5] та Постанови Кабінету Міністрів України “Про затвердження Методики формування спроможних територіальних громад” [6] має забезпечити: подолання надмірної подрібненості адміністративно-територіальних одиниць базового рівня; підвищення спроможності територіальних громад; перерозподіл повноважень між органами місцевого самоврядування й органами виконавчої влади; самостійність бюджетів громад; розширення переліку та якості обов’язкових стандартизованих послуг, що надаються у громаді.

У цій предметній площині визначена мета та цілі дослідницького дискурсу, а саме: визначити кореляцію змісту понять спроможності та суб’єктності об’єднаних територіальних громад; проаналізувати зміст і шляхи формування спроможності об’єднаних територіальних громад; розробити концептуальну модель кадрового забезпечення формування спроможності місцевого самоврядування на базовому рівні (громади) адміністративно-територіального устрою.

Питанням територіальної організації влади, напрямів і механізмів формування ефективного місцевого самоврядування, діяльності територіальних громад приділили належну увагу в своїх роботах такі вітчизняні дослідники, як: Г. Атаманчук, В. Бабаєв, Р. Безсмертний, О. Батанов, О. Бобровська, О. Воронько, Н. Гончарук, М. Дністрянський, В. Загорський, В. Золотарьов Т. Кагановська, А. Коваленко, В. Кравченко, В. Куйбіда, О. Кучабський, А. Ліпенцев, В. Мамонова, Н. Нижник, В. Олуйко, Л. Пашко, М. Пухтинський, А. Решетніченко, С. Серьогін, Л. Товажнянський та інші. Їх науковий доробок разом із новими нормативно-правовими актами та статистичними й емпіричними даними закладають теоретико-методологічну основу дослідження означеної проблеми.

У Концепції [7] реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні передбачено здійснювати з дотриманням, зокрема, принципу правової, організаційної та фінансової спроможності місцевого самоврядування. Спроможність як якісна ознака місцевого самоврядування, стосується діяльності (активності, суб’єктності): 1) органів місцевого самоврядування (на базовому рівні адміністративно-територіального устрою це – сільські, селищні, міські ради та їх виконавчі органи, представництва окремих органів виконавчої влади) з виконання ними власних і делегованих повноважень; 2) територіальних громад щодо вирішення питань місцевого значення. Саме тому одним із очікуваних результатів реалізації Концепції є становлення “об’єднаних територіальних громад, спроможних самостійно або через органи місцевого

самоврядування вирішувати питання місцевого значення” [8] щодо: розвитку місцевої економіки та інфраструктури; планування розвитку території громади; вирішення питань забудови та благоустрою території; надання житлово-комунальних послуг; організації пасажирських перевезень на території громади; утримання вулиць і доріг у населених пунктах; громадської безпеки; гасіння пожеж; управління закладами середньої, дошкільної та позашкільної освіти; надання послуг швидкої медичної допомоги, первинної охорони здоров'я, з профілактики хвороб; розвитку культури та фізичної культури (утримання та організація роботи будинків культури, клубів, бібліотек, стадіонів, спортивних майданчиків); надання соціальної допомоги через територіальні центри; надання адміністративних послуг через центри надання таких послуг.

Закон України “Про добровільне об'єднання територіальних громад” не дає визначення спроможній територіальній громаді, а лише зазначає, що методика формування спроможних територіальних громад розробляється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері територіальної організації влади, адміністративно-територіального устрою, розвитку місцевого самоврядування, та затверджується Кабінетом Міністрів України [9]. У “Методиці формування спроможних територіальних громад” вони визначені як “територіальні громади сіл (селищ, міст), які в результаті добровільного об'єднання здатні самостійно або через відповідні органи місцевого самоврядування забезпечити належний рівень надання послуг, зокрема у сфері освіти, культури, охорони здоров'я, соціального захисту, житлово-комунального господарства, з урахуванням кадрових ресурсів, фінансового забезпечення та розвитку інфраструктури відповідної адміністративно-територіальної одиниці” [10]. Згідно із цим нормативним актом, їх формування має здійснюватись із урахуванням: здатності органів місцевого самоврядування вирішувати суспільні питання, які належать до їх компетенції, для задоволення потреб населення; історичних, географічних, соціально-економічних, культурних особливостей розвитку; розвитку інфраструктури; фінансового забезпечення відповідних адміністративно-територіальних одиниць; трудової міграції населення; доступності послуг у відповідних сферах.

Отже, спроможність місцевого самоврядування доречно розглядати як процес розвитку суб'єктності територіальних громад, органів місцевого самоврядування та представництв окремих органів виконавчої влади. І тут наявність у них зазначених характеристик автоматично не визначає рівень їх суб'єктності (спроможності забезпечити належний рівень життєдіяльності людей на певній території), а є лише її передумовою, засобом, ресурсом її становлення. А тому, поняття спроможності потребує окремого теоретичного аналізу.

Загалом, спроможність подається як властивість суб'єкта щодо “наявності здатностей, здібностей, можливостей виконувати, здійснювати, робити що-небудь” [11]. У філософській площині спроможність розглядається як “здатність, індивідуальна особливість особистості, що є суб'єктивною умовою успішного здійснення певного роду діяльності” [12]. У організаційній площині спроможність – “процес, в якому індивіди, групи, організації, інституції та суспільства розвивають свої можливості: виконувати функції, вирішувати проблеми та досягати цілей; розуміти та реалізовувати свої потреби розвитку в ширшому контексті і на постійних засадах” [13]. У правовій площині посилення правової спроможності громад – це “процес підвищення здатності звичайних людей користуватися своїми громадянськими правами, правами людини як індивіда і члени громади” [14].

Формування правової, організаційної та фінансової спроможності місцевого самоврядування (громад і органів) є процесом їх самореалізації через виконання відповідних функцій, скерованих на реалізацію поставлених завдань. Тобто спроможність територіальної громади визначається тим, якою мірою (як ефективно, результативно, дієво) використовують органи влади і громада в інтересах всіх мешканців наявні ресурси для вирішення питань місцевого значення, передбачених законодавством. Саме від фаховості кадрів залежить реалізація інтересів громади – самостійно за рахунок власних сил та ресурсів вирішувати питання, які виникають на місцях.

У такому ж значенні термін “спроможність” вживається у Європейській хартії місцевого самоврядування. Згідно із ст. 3 Європейської хартії місцевого самоврядування, “місцеве самоврядування означає право і спроможність місцевого самоврядування в межах закону здійснювати регулювання і управління суттєвою часткою публічних справ, під власну відповідальність, в інтересах місцевого населення” [15]. Отже, поряд із правом спроможність місцевого самоврядування є одним із двох головних принципів Європейської хартії. Якщо право прописане в законодавстві, то спроможність потрібно формувати.

Спроможність місцевого самоврядування (територіальних громад та їх органів) формується по мірі розвитку її суб’єктності. Термін “суб’єктність використовують для виявлення активності картини соціальної дійсності” [16]. Суб’єктність є активністю, у якій реалізуються можливості та інтенційність громади, є способом їх розвитку. Суб’єкту властиві об’єктивне усвідомлення дійсності, спроможність до свободи вибору дій на основі цілерациональності. Наявний рівень суб’єктності місцевого самоврядування в Україні є наслідком комплексу суспільних факторів, зокрема спричинених адміністративно-територіальною реформою, яка передбачає укрупнення (об’єднання) територіальних громад. Громада переважно розглядається не як зорганізовані, здатні (спроможні) до “комунальної” самореалізації громадяни, не як суб’єкт, а як певна адміністративна територія. А тому в терміні “спроможні територіальні громади” наголос ставиться на характеристиках “території”, а не “спроможності” (суб’єктності).

Держава через органи виконавчої влади шляхом затвердження Перспективних планів формування територій, визначення адміністративних центрів громад, надання статусів міст обласного значення сприяє формуванню переважно території, розглядаючи їх як адміністративно-територіальну одиницю та надаючи лише назву – “спроможна територіальна громада”. На практиці територіальні громади не стають спроможними автоматично, адже, з одного боку, недостатньо “наділені” суб’єктністю, а з іншого – не зреалізували її, не сформували й не розвинули.

Ст. 142 Конституції України визначає принципові засади формування і структуру фінансової основи місцевого самоврядування в Україні. Це зумовлено насамперед тим, що ефективне функціонування системи місцевого самоврядування багато в чому залежить від наявності у володінні та вільному розпорядженні територіальними громадами своїх ресурсів, необхідних для виконання покладених на них завдань. Територіальні громади мають право володіти, користуватися і розпоряджатися на свій розсуд і у своїх інтересах майном, що їм належить. Відповідно до ст. 143 Конституції України, територіальні громади села, селища, міста безпосередньо або через утворені ними органи місцевого самоврядування управляють майном, що є в комунальній власності; встановлюють місцеві податки і збори відповідно до закону; забезпечують проведення місцевих референдумів та реалізацію їх результатів; утворюють,

реорганізують та ліквідовують комунальні підприємства, організації і установи, а також здійснюють контроль за їх діяльністю; вирішують інші питання місцевого значення, віднесені законом до їхньої компетенції [17].

Однак є громади, “чиї органи місцевого самоврядування не мають власного ресурсного забезпечення, достатнього для виконання власних повноважень з вирішення питань місцевого значення” [18]. Таким чином, спроможність територіальних громад здійснювати свою щоденну діяльність на певній території і з певними ресурсами реалізується через їхню суб’єктність (здібності, здатності, можливості) за сприяння держави. Проте рівень суб’єктності утворених об’єднаних (спроможних) територіальних громад не завжди є достатнім для успішного виконання власних повноважень з вирішення питань місцевого значення. Тому рівень кадрового забезпечення місцевого самоврядування повинен бути на належному рівні.

Якісний кадровий склад територіальних громад буде сприяти зміцненню інституту місцевого самоврядування в Україні. Передусім кадри повинні бути професійними, щоб управляти у сфері освіти, культури, охорони здоров’я, соціального захисту, житлово-комунального господарства тощо. Важливою складовою їхньої діяльності є також комплекс взаємодій з громадськістю та іноземними суб’єктами щодо створення умов для входження інвесторів на територію відповідної громади.

Формування спроможності місцевого самоврядування загалом та територіальних громад зокрема Концепцією [19] передбачено з дотримання принципів: максимального залучення населення до прийняття управлінських рішень з питань місцевого значення та сприяння розвитку форм прямого народовладдя; запровадження ефективних механізмів участі громадськості у виробленні органами місцевого самоврядування важливих управлінських рішень, зокрема з питань визначення стратегії розвитку територіальної громади, затвердження статутів територіальних громад, проєктів містобудівної документації (генеральних планів розвитку міст, селищ, сіл тощо); надання загальним зборам громадян за місцем проживання згідно із законом та відповідно до статуту територіальної громади права ініціювати позачергове звітування посадових осіб місцевого самоврядування перед територіальною громадою, а також установлення обов’язку для органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб обґрунтовувати власні рішення про врахування або неврахування рішень загальних зборів громади; утворення при органах місцевого самоврядування консультативно-дорадчих органів для проведення консультацій з громадськістю, сприяння проведенню громадської експертизи проєктів рішень та прийнятих рішень органів місцевого самоврядування; забезпечення права територіальних громад на місцевий референдум; удосконалення процедури утворення органів самоорганізації населення, визначення чіткого порядку надання їм частини повноважень органів місцевого самоврядування, а також надання коштів для здійснення зазначених повноважень, витрачання ними таких коштів, звітування про їх використання; поширення практики утворення органів самоорганізації населення, зокрема у територіальних громадах, до яких належать жителі більш як одного населеного пункту. Власне, реалізація зазначених принципів є способами та інструментами формування спроможності об’єднаних територіальних громад.

Узагальнюючи викладене, доцільно запропонувати концептуальну модель кадрового забезпечення формування спроможності місцевого самоврядування на базовому рівні (громади) адміністративно-територіального устрою (рис. 1).

← Складові елементи →		Спроможність місцевого самоврядування на базовому рівні			<i>Принципи</i> (способи та інструменти)
Формування та реалізація кадрової політики	Кадрове планування	Спроможність громад	Спроможність органів місцевого самоврядування (сільські, селищні, міські ради та їх виконавчі органи)	Спроможність представництв окремих органів виконавчої влади	формування спроможності ОТГ) – максимального залучення населення до прийняття управлінських рішень із питань місцевого значення та сприяння розвитку форм прямого народовладдя; – запровадження ефективних механізмів участі громадськості у виробленні управлінських рішень зокрема щодо визначення стратегії розвитку ТГ, затвердження статутів ТГ, містобудівних проєктів; – надання загальним зборам громадян за місцем проживання права ініціювати позачергове звітування посадових осіб місцевого самоврядування (ОМСВ), установлення обов'язку для ОМСВ та їх посадових осіб пояснювати власні рішення щодо врахування рішень загальних зборів громади; – утворення при ОМСВ консультативно-дорадчих органів для проведення консультацій з громадськістю, сприяння проведенню громадської експертизи проєктів рішень та прийнятих рішень ОМСВ; – забезпечення права ТГ на місцевий референдум; – удосконалення процедури утворення органів самоорганізації населення, визначення чіткого порядку надання їм частини повноважень та коштів ОМСВ; – поширення практики утворення органів самоорганізації населення, зокрема у ТГ, до яких належать жителі більш як одного населеного пункту
	Кадрове забезпечення				
	Розроблення професійно-кваліфікаційних моделей, посадових вимог Набір і відбір кадрів Визначення заробітної плати і пільг, оплати та стимулювання праці Профорієнтація та адаптація кадрів Підбір, розстановка та просування кадрів Професійне навчання, перепідготовка, підвищення кваліфікації Оцінка кадрів і результатів діяльності Удосконалення роботи з кадрами				

Рис. 1. Концептуальна модель кадрового забезпечення формування спроможності місцевого самоврядування на базовому рівні (громади) адміністративно-територіального устрою

Кадрове забезпечення спроможності місцевого самоврядування як функція адміністративної діяльності органів публічного управління через управління персоналом цих органів, спрямована на вирішення питань місцевого значення. Кадрова функція в системі місцевого самоврядування пов'язана з виконанням зазначених завдань шляхом реалізації на базовому рівні кадрової політики, яка містить такі складові, як: кадрове планування; розроблення професійно-кваліфікаційних моделей і посадових вимог; набір і відбір кадрів; визначення розміру заробітної плати і пільг, оплати та стимулювання праці; профорієнтація та адаптація кадрів; підбір, розстановка та просування кадрів; професійне навчання, перепідготовка, підвищення кваліфікації; оцінка кадрів і результатів діяльності; удосконалення роботи з кадрами.

Формування на базовому рівні адміністративно-територіального устрою належного забезпечення місцевого самоврядування кваліфікованими кадрами сприятиме “реалізації національних інтересів у контексті розвитку України як демократичної, соціальної держави з розвинутою ринковою економікою, ... досягненню: в соціальному аспекті – високого рівня розвитку людського потенціалу держави, задоволення очікувань населення щодо професійної самореалізації, гідної оплати праці; в економічному аспекті – забезпечення всіх галузей суспільного виробництва кваліфікованими кадрами, зростання конкурентоспроможності держави, підвищення рівня добробуту населення; в інституційному аспекті – удосконалення нормативно-правової бази з метою запровадження новітніх підходів у кадровому менеджменті; в організаційному аспекті – розбудови системи управління трудовими ресурсами на засадах соціального діалогу та партнерства держави і суб’єктів підприємницької діяльності” [20].

Висновки

При вживанні термінів “об’єднана територіальна громада” та “спроможна територіальна громада” через нечітке визначення їх змісту та кореляції спостерігається певна неточність та непослідовність. Доцільно термін “спроможна територіальна громада” розглядати як похідний від “об’єднана територіальна громада”. Формування з урахуванням зазначених критеріїв об’єднаних територіальних громад має, серед іншого, призвести до набуття ними якості спроможних територіальних громад, тобто належної їх суб’єктності – здатності забезпечити бажаний рівень якості надання послуг у сфері освіти, культури, охорони здоров’я, соціального захисту, житлово-комунального господарства тощо.

Як розвиток спроможності місцевого самоврядування на базовому рівні, так і формування спроможних (об’єднаних) територіальних громад визначається мірою узгодженості взаємодії громад, органів місцевого самоврядування (сільських, селищних, міських рад й їх виконавчих органів) та представництв відповідних окремих органів виконавчої влади. Завдяки такій узгодженості формується синергетичний ефект, завдяки якому отримує розвиток як спроможність місцевого самоврядування загалом, так і спроможність громад, органів місцевого самоврядування та представництв органів виконавчої влади зокрема. Саме при взаємодії цих суб’єктів стає можливим ефективно використання таких способів та інструментів формування спроможності об’єднаних територіальних громад, як: максимальне залучення населення до прийняття управлінських рішень із питань місцевого значення та сприяння розвитку форм прямого народовладдя; запровадження ефективних механізмів участі громадськості у виробленні управлінських рішень; реалізація прав загальних зборів громадян щодо позачергового звітування посадових осіб місцевого самоврядування, пояснення ними власних дій із врахування рішень загальних зборів громади; утворення при органах місцевого самоврядування консультативно-дорадчих органів для проведення консультацій з громадськістю, сприяння проведенню громадської експертизи проектів рішень та прийнятих рішень органів місцевого самоврядування; удосконалення процедури утворення органів самоорганізації населення, визначення чіткого порядку надання їм частини повноважень та коштів органів місцевого самоврядування тощо.

Головним засобом формування спроможності об’єднаних територіальних громад є належне кадрове забезпечення. Кадрове забезпечення як функція адміністративної діяльності органів публічної влади (громад, загальних зборів громадян, органів

самоорганізації населення громад, консультативно-дорадчих органів; місцевих рад, їх виконавчих органів; представництв окремих органів виконавчої влади) через управління персоналом цих органів, спрямована на реалізацію завдань щодо вирішення питань місцевого значення.

Ключовою і вихідною ланкою у формуванні належного кадрового забезпечення спроможності об'єднаних територіальних громад є проведення комплексної оцінки наявного стану відповідно до принципів місцевого самоврядування шляхом здійснення горизонтального та вертикального функціонального обстеження. Вивчення цієї проблеми на рівні теоретичного аналізу та напрацювання відповідних методологічних підходів і методик проведення є предметом наступного етапу дослідження кадрового забезпечення спроможності об'єднаних територіальних громад.

Список використаної літератури

1. Стратегія сталого розвитку “Україна – 2020”, схвалена Указом Президента України № 5/2015 від 12.01.2015 р. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/5/2015>.
2. Янг Д. Місьцеве самоврядування в країнах Скандинавії та Балтії // Огляд. Stockholm : SKL International, 2016. 59 с.
3. Концепція реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні, схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України № 333-р від 01.04.2014 р. URL : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80>.
4. Там само.
5. Про добровільне об'єднання територіальних громад : Закон України № 157-VIII від 05.02.2015 р. URL : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/157-19>.
6. Про затвердження Методики формування спроможних територіальних громад : Постанова Кабінету Міністрів України № 214 від 08.04.2015 р. URL : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/214-2015-%D0%BF/paran10#n10>.
7. Концепція реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні, схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України № 333-р від 01.04.2014 р. URL : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80>.
8. Там само.
9. Про добровільне об'єднання територіальних громад : Закон України № 157-VIII від 05.02.2015 р. URL : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/157-19>.
10. Про затвердження Методики формування спроможних територіальних громад...
11. Академічний тлумачний словник з української мови : в 11 т. Т. 9. К., 1978. 605 с.
12. Аверинцев С. С., Араб-оглы Э. А. Философский энциклопедический словарь. М. : Советская энциклопедия, 1989.
13. Глосарій. URL : <http://elib.lutsk-ntu.com.ua/book/fof/filosofii/2010/10-082/page23.html>
14. Злобіна О. Особистість як суб'єкт соціальних змін. К. : Інститут соціології НАН України, 2004. 400 с.
15. Європейська хартія місцевого самоврядування : ратифікована Законом № 452/97-ВР від 15.07.1997 р. URL : http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/994_036.
16. Злобіна О. Особистість як суб'єкт соціальних змін...
17. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.

18. Про затвердження Методики формування спроможних територіальних громад : Постанова Кабінету Міністрів України № 214 від 08.04.2015 р. URL : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/214-2015-%D0%BF/paran10#n10>.

19. Концепція реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні, схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України № 333-р від 01.04.2014 р. URL : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80>.

20. Стратегія державної кадрової політики на 2012 – 2020 роки, схвалена Указом Президента України № 45/2012 від 01.02.2012 р. URL : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/45/2012>.

Стаття надійшла до редакції 12.06.2017

Схвалена до друку редколегією 20.06.2017

O. Vasyliuk

CREATING CAPABILITY OF UNIFIED TERRITORIAL COMMUNITIES: PERSONNEL ASPECT

This article analyzes the content and ways of creating capability of unified territorial communities. The article examines the correlation between the content of concepts of capability and subjectivity of unified territorial communities. The author suggests a conceptual staffing support model for the creation of capable local government at the basic level (community level) of the administrative and territorial structure.

Keywords: basic level of administrative and territorial structure, decentralization, personnel policy, staffing support, local government, unified territorial communities, capability, subjectivity.